

Szellemidézés a New-York kávéházban

A kávé gőze illan át forogva
a téli reggel füstjén szerteszét
s ott, hol zabáltunk hajdan éhgyomorra
dicsőséget, dohányt és feketét,

nők, villanyok között, tombolva nyersen
a lehetetlent érzem én magát,
szeszélyt, kalandot, sok-sok régi versem
és ifjúságom vad aether-szagát.

Lásd, most jöhetnél, Osvát. A halál tán
el is bocsát, jelenj meg e találkán,
ragyogj föl a barok oszlop megett,

hadd lássam egyszer még, örökre sértett
gyászomba, rég eltűnt, fényes kísértet,
vezérkedő, roppant szemüveged.

1934

(*Ö I.*, 579. p.)